

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

สิทธิในการติดต่อสื่อสารนั้นเป็นหลักประกันสิทธิที่จะไม่ถูกตัดขาดจากโลกภายนอก เป็นหลักสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐาน (Basic human right) ประการหนึ่งซึ่งเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานที่ผู้ต้องขังจะต้องได้รับในระหว่างต้องโทษจำคุกในฐานะที่เป็นมนุษย์ ซึ่งการติดต่อสื่อสารถึงกันระหว่างผู้ต้องขังกับบุคคลภายนอกเรือนจำนั้น กฎหมายได้ให้รูปแบบการติดต่อไว้หลายทาง ไม่ว่าจะเป็นการเยี่ยม การติดต่อทางจดหมาย การติดต่อทางโทรศัพท์ เป็นต้น รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 ได้ให้การรับรองและคุ้มครองเสรีภาพในการติดต่อสื่อสารของบุคคลไว้ด้วย ซึ่งรัฐธรรมนูญได้ให้ความคุ้มครองบุคคลทุกคนหมายรวมถึงผู้ต้องขังด้วย เพราะผู้ต้องขังก็ถือว่าเป็นพลเมืองคนหนึ่งที่จะต้องได้รับความคุ้มครองเช่นเดียวกับบุคคลทั่วไป โดยเสรีภาพในการติดต่อสื่อสารดังกล่าวถูกบัญญัติอยู่ในรัฐธรรมนูญ มาตรา 36 โดยกำหนดให้บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการสื่อสารถึงกันโดยทางที่ชอบด้วยกฎหมาย แต่การกระทำบางอย่าง เช่น การตรวจการกัก หรือการเปิดเผยสิ่งสื่อสารที่บุคคลมีติดต่อถึงกัน รวมทั้ง การกระทำด้วยประการอื่นใดเพื่อให้ล่วงรู้ถึงข้อความในสิ่งสื่อสารทั้งหลายที่บุคคลมีติดต่อถึงกัน จะกระทำมิได้เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย เฉพาะเพื่อรักษาความมั่นคงของรัฐ หรือเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ฉะนั้น แม้ผู้ต้องขังจะต้องสูญเสียหรือถูกจำกัดสิทธิบางประการ จากการกระทำผิดและถูกลงโทษตามกฎหมาย แต่นักโทษหรือผู้ต้องขังยังคงมีสิทธิและเสรีภาพบางประการเหลืออยู่ โดยรัฐต้องควบคุมให้ความสำคัญในการปกป้องคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพขั้นพื้นฐานไว้ เพื่อให้ผู้ต้องขังได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกัน

เสรีภาพการติดต่อสื่อสารในรูปแบบจดหมายเป็นเสรีภาพส่วนบุคคล อันเป็นเสรีภาพขั้นพื้นฐานแห่งศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ที่บุคคลย่อมมีสิทธิที่จะเปิดอ่านด้วยตนเอง และห้ามมิให้บุคคลอื่นใดตรวจดูหรือเปิดอ่าน ไม่เว้นแม้แต่ผู้ต้องขังในเรือนจำ สิทธิในการตรวจดูหรือเปิดอ่านจดหมายของผู้ต้องขังในเรือนจำย่อมเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานแห่งศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ อันเกี่ยวข้องกับสิทธิในความเป็นอยู่ส่วนตัวเกี่ยวกับสิทธิในจดหมายและการติดต่อสื่อสาร ผู้ต้องขังย่อมต้องได้รับความคุ้มครองตามข้อ 12 แห่งปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน และข้อ 8 วรรคหนึ่ง ของ

อนุสัญญาแห่งยุโรปว่าด้วยการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐาน ตลอดจนตามมาตรฐานขั้นต่ำของสหประชาชาติเกี่ยวกับการปฏิบัติต่อผู้ต้องขังอีกด้วย สิทธิในการตรวจดูหรือเปิดอ่านจดหมายย่อมเป็นสิทธิในความเป็นอยู่ส่วนตัวซึ่งได้รับความคุ้มครองตามบทบัญญัติ มาตรา 4 และมาตรา 35 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 ในอันที่บุคคลใดจะล่วงละเมิดโดยมิชอบด้วยกฎหมายมิได้

ในกรณีที่เจ้าหน้าที่เรือนจำตรวจดูหรือเปิดอ่านจดหมายของผู้ต้องขังนั้น เมื่อการติดต่อสื่อสารผ่านทางจดหมายซึ่งเป็นข้อมูลที่เกี่ยวข้องด้วยสิทธิในความเป็นอยู่ส่วนตัวเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ต้องขังอันจะต้องได้รับการคุ้มครองตามกฎหมาย จึงก่อให้เกิดหน้าที่หรือความผูกพันต่อบุคคลอื่นที่จะต้องเคารพต่อสิทธิดังกล่าวโดยไม่กระทำการเปิดเผยข้อมูลดังกล่าวโดยมิได้รับความยินยอมของผู้ต้องขังนั้นโดยชัดแจ้งแต่อย่างใด ดังนั้น เมื่อการเจ้าหน้าที่ตรวจดูหรือเปิดอ่านจดหมายของผู้ต้องขังจะต้องมีอำนาจโดยชอบด้วยกฎหมายกล่าวคือ มีกฎหมายที่ให้อำนาจเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์ในการตรวจสอบจดหมายของผู้ต้องขัง เพราะมิฉะนั้นแล้วจะกลายเป็นการแทรกแซงสิทธิในความเป็นอยู่ส่วนตัวอันเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนของผู้ต้องขัง ถึงแม้ว่าการที่เจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์จะตรวจสอบจดหมายของผู้ต้องขังอันเป็นการแทรกแซงสิทธิในความเป็นอยู่ส่วนตัวของผู้ต้องขัง หากแต่ การดำเนินการดังกล่าวเป็นการปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายเพื่อประโยชน์สาธารณะ เป็นสิ่งจำเป็นเพื่อบรรลุมิติดำเนินการดังกล่าว และได้สัดส่วนกับวัตถุประสงค์นั้น กรณีการกระทำเช่นนั้นจึงไม่เป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนของผู้ต้องขัง

จากการศึกษาพบว่า ประเทศญี่ปุ่น สหรัฐอเมริกา และประเทศอังกฤษต่างมีกฎหมายให้อำนาจเจ้าหน้าที่เรือนจำในการตรวจสอบจดหมายระหว่างผู้ต้องขังกับบุคคลภายนอกแตกต่างกันไปตามแต่ละประเทศ ผู้ต้องขังสามารถใช้สิทธิติดต่อทางจดหมายกับบุคคลภายนอกได้ เมื่อพิจารณากฎหมายเกี่ยวกับการตรวจสอบจดหมายผู้ต้องขังของประเทศญี่ปุ่นกำหนดให้อำนาจเจ้าหน้าที่เรือนจำในการตรวจสอบจดหมายของผู้ต้องขังไว้ในกฎหมาย ทำให้เจ้าหน้าที่เรือนจำสามารถกระทำการโดยอ้างอำนาจตามกฎหมายได้ ส่วนกฎหมายราชทัณฑ์อังกฤษนั้นกำหนดให้การตรวจสอบจดหมายของผู้ต้องขังเฉพาะที่มีความเสี่ยงที่จะก่ออันตรายหรือหลบหนีทุกฉบับ และผู้ต้องขังประเภทอื่นจะมีใช้วิธีการสุ่มตรวจ ข้อดีของกฎหมายราชทัณฑ์อังกฤษ กล่าวคือ จะตรวจสอบเฉพาะกรณีที่เป็นที่น่าสงสัยเพื่อละเมิดสิทธิของผู้ต้องขังให้น้อยที่สุด และกฎหมายราชทัณฑ์สหรัฐอเมริกาคำหนดการตรวจสอบจดหมายผู้ต้องขังให้กระทำเท่าที่จำเป็นเพื่อประโยชน์ด้านความปลอดภัยของเรือนจำและการปกป้องประโยชน์สาธารณะประเทศไทยจึงควรตรากฎหมายให้อำนาจเจ้าหน้าที่เรือนจำในการตรวจสอบจดหมายของผู้ต้องขัง เพื่อไม่ให้เกิดการละเมิดสิทธิของผู้ต้องขัง โดยกำหนดรายละเอียดในการตรวจสอบให้ชัดเจน ไม่ว่าจะเป็นจดหมายประเภท

ใดบ้างที่ต้องได้รับการตรวจสอบ ผู้ต้องขังประเภทใดที่จำเป็นต้องตรวจสอบถึงเนื้อความในจดหมาย และหรือผู้ต้องขังประเภทใดบ้างที่จดหมายนั้นใช้วิธีการสุ่มตรวจและไม่มีการอ่านถึงข้อความในจดหมาย เป็นต้น

ส่วนเสรีภาพในการติดต่อสื่อสารของผู้ต้องขังทางโทรศัพท์ที่เรือนจำอนุญาตให้นักโทษใช้ แต่ต้องอยู่ภายใต้กฎระเบียบของเรือนจำโดยการใช้โทรศัพท์ติดต่อระหว่างผู้ต้องขังกับบุคคลภายนอกนั้น มีข้อจำกัดบางประการ ไม่ว่าจะเป็นในเรื่องของระยะเวลาที่น้อยของการใช้โทรศัพท์ ซึ่งแม้กฎหมายจะให้สิทธิแก่ผู้ต้องขังในการติดต่อกับบุคคลภายนอก แต่ก็จำเป็นต้องมีข้อจำกัดในการติดต่อสื่อสารเพื่อประโยชน์ในด้านความปลอดภัย ความมั่นคงและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของเรือนจำ รวมถึงให้การจำกัดสิทธิดังกล่าว กระทบต่อสิทธิของผู้ต้องขังน้อยที่สุด และเมื่อพิจารณาตามกฎหมายไทยนั้น ข้อบังคับกรมราชทัณฑ์ว่าด้วยการเยี่ยมการติดต่อของบุคคลภายนอกต่อผู้ต้องขังและการเข้าดูกิจการหรือติดต่อการงานกับเรือนจำ พ.ศ. 2547 ได้กำหนดจำนวนเวลาในการใช้บริการโทรศัพท์สาธารณะไว้โดยไม่ได้นับถึงลำดับชั้นของนักโทษ ไม่ว่าจะเป็นนักโทษในลำดับชั้นใด ก็จะได้รับสิทธิในการใช้โทรศัพท์ต่อครั้งเป็นเวลา 5 นาทีเท่านั้น ซึ่งการให้จำนวนเวลาดังกล่าวนั้นถือว่าเป็นเวลาที่มีระยะสั้นและเป็นการจำกัดสิทธิในการติดต่อสื่อสารของนักโทษ ควรจะให้สิทธิแก่ผู้ต้องขังมากกว่านี้ โดยการติดต่อสื่อสารของผู้ต้องขังเป็นสิ่งที่จำเป็นต้องได้รับความรับรองและคุ้มครองตามรัฐธรรมนูญเพื่อให้ผู้ต้องขังได้รับสิทธิตามที่รัฐธรรมนูญกำหนดไว้อย่างเท่าเทียมกัน

จากการศึกษาพบว่า มาตรฐานสิทธิในการติดต่อสื่อสารของผู้ต้องขังประเทศสหรัฐอเมริกาในส่วนที่เกี่ยวข้องกับจำนวนเวลาในการติดต่อสื่อสารนั้น กฎหมายสหรัฐอเมริกาให้เวลาในการใช้บริการโทรศัพท์ตั้งแต่ห้านาทีถึงยี่สิบนาที และการใช้โทรศัพท์ของเรือนจำ นักโทษได้รับอนุญาตให้ใช้โทรศัพท์สาธารณะที่ติดตั้งในเรือนจำได้สัปดาห์ละ 2-3 นาที รวมทั้งการให้ใช้โทรศัพท์ฉุกเฉิน เช่น การติดต่อทนายความ เป็นต้น แต่สำหรับเรือนจำในประเทศไทยนั้นกำหนดระยะเวลาในการใช้บริการโทรศัพท์โดยขึ้นอยู่กับประเภทของผู้ต้องขัง ไม่ว่าจะเป็นนักโทษเด็ดขาดชั้นกลาง ชั้นดี ชั้นดีมาก หรือชั้นดีเยี่ยมก็ตาม ก็จะกำหนดระยะเวลาเท่ากันทั้งหมดคือห้านาที แต่จะแตกต่างในจำนวนครั้งในการใช้บริการโทรศัพท์ต่อสัปดาห์ จึงควรมีการกำหนดระยะเวลาในการใช้โทรศัพท์แตกต่างกันโดยใช้การแบ่งประเภทของผู้ต้องขังเป็นเกณฑ์โดยมีการกำหนดระยะเวลายืนยันไปจนถึงระยะเวลาสูงสุดที่นักโทษจะได้รับสิทธิในการใช้บริการโทรศัพท์ เช่น นักโทษเด็ดขาดชั้นเยี่ยม ให้ใช้บริการโทรศัพท์ได้ 2 ครั้งต่อสัปดาห์ เป็นระยะเวลา 15-20 นาทีต่อครั้ง แล้วก็ลดหลั่นไปตามประเภทของนักโทษเพื่อเป็นการจูงใจให้ผู้ต้องขังปฏิบัติตนให้อยู่ในกฎระเบียบของเรือนจำจะได้รับสิทธิในการติดต่อสื่อสารกับครอบครัว ญาติ พี่น้องมากขึ้น

ส่วนสิทธิในการได้รับการรับรู้ข่าวสารและเหตุการณ์ต่างๆที่เกิดขึ้นภายนอกเรือนจำของผู้ต้องขังเมื่อพิจารณาจากพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พ.ศ. 2479 กฎกระทรวงมหาดไทยที่ออกตามความใน มาตรา 58 ของพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ดังกล่าว ไม่พบว่ามีการบัญญัติรับรองสิทธิในการรับรู้ข่าวสารจากสื่อต่างๆ ของผู้ต้องขังไว้ มีเพียงหนังสือกรมราชทัณฑ์ที่กำหนดแนวทางในการปฏิบัติในการรับทราบข่าวสารของผู้ต้องขังเท่านั้น ซึ่งกรมราชทัณฑ์กำหนดแนวทางปฏิบัติของเรือนจำหรือทัณฑสถานต่างๆ ไว้ว่าในการให้สิทธิผู้ต้องขังที่จะรับทราบข่าวสารต่างๆ จากภายนอกเรือนจำ โดยสิทธิดังกล่าวนี้ผู้ต้องขังควรได้รับรองและคุ้มครองจากรัฐ และรัฐอาจมีการกำหนดข้อจำกัดบางประการในการใช้สิทธิดังกล่าวโดยคำนึงถึงผลกระทบต่อตัวผู้ต้องขังเองและความมั่นคงปลอดภัยของเรือนจำ โดยองค์การสหประชาชาติได้ออกข้อกำหนดมาตรฐานขั้นต่ำสำหรับนักโทษรับรองสิทธิในการได้รับข่าวสารจากสื่อต่างๆ ไว้ในข้อ 39 “นักโทษต้องได้รับข้อมูลข่าวสารที่สำคัญจากหนังสือพิมพ์ นิตยสาร จดสารพิเศษของทาง เรือนจำ วิทยุ การบรรยาย หรือสื่ออื่นๆ ในทำนองเดียวกันภายใต้การอนุญาตหรือการควบคุมของเรือนจำนั้น” ทั้งนี้ ในการให้ความคุ้มครองสิทธิในการรับทราบข่าวสารจากสื่อต่างๆ ของผู้ต้องขังของไทยจึงควรกำหนดไว้เป็นกฎหมายด้วย

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากการที่ผู้เขียนได้ทำการศึกษาค้นคว้ามา ผู้เขียนขอเสนอแนวทางแก้ไขปัญหาดังกล่าวเกี่ยวกับปัญหาการคุ้มครองเสรีภาพในการติดต่อสื่อสารของผู้ต้องขังตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 โดยผู้เขียนขอเสนอแนะแนวทางปัญหาดังกล่าวดังนี้

1) ให้เพิ่มเติม มาตรา 33/1 ในพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช 2479 อันเป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับการตรวจสอบจดหมายระหว่างผู้ต้องขังกับบุคคลภายนอกไว้ โดยให้ใช้ความดังต่อไปนี้

มาตรา 33/1 เพื่อรักษาความมั่นคงของรัฐ หรือป้องกันเหตุร้ายและความสงบเรียบร้อยของเรือนจำหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน ให้เจ้าพนักงานเรือนจำมีอำนาจตรวจสอบจดหมายหรือเอกสารสิ่งพิมพ์ซึ่งมีถึงหรือจากผู้ต้องขัง ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

และให้ยกร่างกฎกระทรวงว่าด้วยหลักเกณฑ์วิธีการเกี่ยวกับการตรวจพัสดุภัณฑ์จดหมาย หรือเอกสารสิ่งพิมพ์ระหว่างผู้ต้องขังกับบุคคลภายนอก พ.ศ. โดยอาศัยอำนาจตาม มาตรา 33/1 แห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช 2479

โดยหลักเกณฑ์ในการตรวจจดหมายของผู้ต้องขังนั้นจะต้องกำหนดวิธีตรวจสอบ และอำนาจในการตรวจสอบของเจ้าหน้าที่เรือนจำเอาไว้ โดยหลักเกณฑ์ดังกล่าวนี้ต้องกำหนดเพื่อเป็นหลักประกันขั้นต้นเกี่ยวกับการตรวจสอบจดหมายหรือสิ่งพิมพ์ต่างๆ ของผู้ต้องขัง

(2.1) ในกรณีการรับส่งจดหมายไปนอกเรือนจำหรือรับส่งจดหมายให้แก่ผู้ต้องขังให้เจ้าหน้าที่เรือนจำดำเนินการดังนี้

(1) ห้ามมิให้เจ้าหน้าที่เรือนจำตรวจจดหมายที่ส่งออกจากเรือนจำ รวมทั้งห้ามการจำกัดสิทธิการติดต่อกันทางจดหมายระหว่างนักโทษกับบุคคลที่อยู่นอกเรือนจำ

(2) เจ้าหน้าที่เรือนจำมีอำนาจตรวจจดหมายที่ส่งเข้ามาในเรือนจำให้กระทำ รวมทั้งอนุญาตให้ทำการตรวจด้วยอุปกรณ์และการสัมผัสด้วยมือ ทั้งนี้ เรือนจำควรจัดให้มีตัวแทนของนักโทษที่ทำหน้าที่สังเกตการณ์ปฏิบัติในห้องไปรษณีย์ของเรือนจำและการตรวจสิ่งพิมพ์อื่นๆ ที่ส่งให้นักโทษในเรือนจำให้กระทำได้เท่าที่จำเป็นเพื่อค้นหาสิ่งผิดกฎหมายหรือสิ่งพิมพ์ที่ไม่พึงประสงค์ซึ่งฝ่าฝืนข้อบังคับและระเบียบของเรือนจำ

(2.2) ในกรณีที่ปรากฏว่าจดหมายหรือสิ่งพิมพ์ของผู้ต้องขังนั้นเป็นสิ่งต้องห้ามมิให้ส่งแก่ผู้ต้องขัง ให้เจ้าหน้าที่เรือนจำดำเนินการดังนี้

(1) มีหนังสือบอกกล่าวไปถึงผู้ต้องขังเพื่อแจ้งการปฏิเสธสิ่งพิมพ์นั้นพร้อมทั้งเหตุผล

(2) จะต้องให้โอกาสผู้ต้องขังในการคัดค้านการปฏิเสธและ

(3) ต้องมีการทบทวนคำสั่งโดยเจ้าหน้าที่เรือนจำคนอื่นที่ไม่ใช่เจ้าหน้าที่คนเดิมที่ปฏิเสธสิ่งพิมพ์นั้นโดยทันที

(2.3) ในกรณีการรับส่งจดหมายของผู้ต้องขังโดยทั่วไปที่ติดต่อกับครอบครัวหรือเพื่อนหรือหน่วยงานอื่นไม่ควรประกอบด้วยข้อความดังต่อไปนี้

(1) เนื้อหาของจดหมายประกอบด้วยข้อความที่หยาบคายหรือก้าวร้าวบุคคลอื่นๆ เกิดความเสียขวัญ หรือข้อมูลที่ทำให้ทราบหรือเชื่อว่าจะนำไปสู่การหลอกลวง ซึ่งผู้เขียนมีความตั้งใจให้ผู้ได้รับจดหมายหรือบุคคลอื่นๆ เกิดความเสียใจหรือความกังวล

(2) เนื้อหาที่สนับสนุนหรือส่งเสริมให้กระทำความผิดวินัย หรือการก่ออาชญากรรมรวมถึงการกลบเกลื่อนพยานหลักฐานเพื่อผลของรูปคดี

(3) แผนการหลบหนีหรือเนื้อหาที่เป็นอันตรายต่อความปลอดภัยของเรือนจำ

(4) เนื้อหาของจดหมายที่เป็นอันตรายต่อความปลอดภัยของประเทศ

(5) คำอธิบายเกี่ยวกับการทำหรือใช้อาวุธ ระเบิด ยาพิษ หรือคำแนะนำด้านทำลายล้างอื่นๆ

(6) ข้อความที่คลุมเครือหรือเป็นรหัสซึ่งไม่สามารถเข้าใจได้ทันทีแต่ต้องใช้วิธีการถอดรหัส

(8) เนื้อหาจดหมายมีลักษณะข่มขู่หรือแสดงถึงอันตรายของการฝ่าฝืนข้อห้ามนั้น หรือทำให้ได้รับบาดเจ็บทางร่างกายแก่บุคคลอื่น ซึ่งรวมถึงการกระตุ้นให้เกิดการเหยียดเชื้อชาติ

(9) เนื้อหาจดหมายที่ต้องการนำเสนอต่อสาธารณะหรือใช้ในการออกอากาศทางวิทยุหรือโทรทัศน์ถ้าเป็นข้อความที่

(ก) ได้รับผลประโยชน์จากการเผยแพร่ หรือ

(ข) ข้อความที่ปรากฏต่อสาธารณะมีลักษณะที่ไม่เขียนบนพื้นฐานของความมั่นคงหรือระเบียบที่ดี หรือ

(ค) ข้อความที่เกี่ยวกับอาชญากรรมหรือการกระทำผิดในอดีตของผู้ต้องขัง เว้นแต่ประกอบด้วยทัศนคติที่รุนแรงเกี่ยวกับการลงโทษหรือคำพิพากษา ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับอาชญากรรม ขั้นตอนของกระบวนการยุติธรรม ระบบการลงโทษตามกฎหมายอาญา หรือ

(ง) อ้างถึงเอกลักษณ์ของผู้ต้องขังหรือเจ้าหน้าที่เพื่อที่จะทำการชี้ตัว

(10) ในกรณีนักโทษเด็ดขาด หากเนื้อหาในจดหมายประกอบด้วยการกระทำในกิจกรรมทางธุรกิจ

2) ให้แก้ไขหลักเกณฑ์เงื่อนไขและแนวทางปฏิบัติในการให้บริการโทรศัพท์สาธารณะแก่ผู้ต้องขังในเรือนจำหรือทัณฑสถานตามที่ระบุไว้ใน หนังสือกรมราชทัณฑ์ที่ ยช 0705/2416 เรื่อง ชักซ้อมแนวทางปฏิบัติในการให้บริการโทรศัพท์สาธารณะแก่ผู้ต้องขัง ลงวันที่ 24 ตุลาคม 2549

โดยแก้ไขหลักเกณฑ์ของการให้บริการโทรศัพท์แก่ผู้ต้องขังในเรื่องระยะเวลาในการใช้บริการโทรศัพท์ ไม่ว่าจะเป็นนักโทษเด็ดขาด ชั้นกลาง ชั้นดี ชั้นดีมาก หรือชั้นดีเยี่ยมก็ตาม ควรมีการกำหนดระยะเวลาในการใช้โทรศัพท์แตกต่างกันโดยใช้การแบ่งประเภทของผู้ต้องขังเป็นเกณฑ์ โดยมีการกำหนดระยะเวลาขั้นต่ำไปจนถึงระยะเวลาสูงสุดที่นักโทษจะได้รับสิทธิในการใช้บริการโทรศัพท์ เช่น นักโทษชั้นดีเยี่ยมอาจกำหนดให้ระยะเวลาในการโทรศัพท์ในระยะเวลาสูงสุดตามที่กฎหมายกำหนดไว้เช่น ยี่สิบนาทีต่อสัปดาห์ แล้วก็ลดหลั่นไปตามประเภทของนักโทษเพื่อเป็นการจูงใจให้ผู้ต้องขังปฏิบัติตนให้อยู่ในกฎระเบียบของเรือนจำจะได้รับสิทธิในการติดต่อสื่อสารกับครอบครัว ญาติ พี่น้องมากขึ้น

ตารางที่ 5.1 การกำหนดระยะเวลาในการใช้โทรศัพท์แตกต่างกันโดยใช้การแบ่งประเภทของผู้ต้องขังเป็นเกณฑ์

ประเภทของผู้ต้องขัง	ชั้นผู้ต้องขัง	ประเภทบริการ	จำนวนครั้ง	ระยะเวลา
ผู้ต้องขังระหว่างพิจารณาคดี	—	โทรออก	2 ครั้ง/สัปดาห์	5 นาที/ครั้ง
นักโทษเด็ดขาด	ชั้นกลาง	โทรออก	1 ครั้ง/สัปดาห์	5 นาที/ครั้ง
	ชั้นดี	โทรออก	1 ครั้ง/สัปดาห์	5-10 นาที/ครั้ง
	ชั้นดีมาก	โทรออก	2 ครั้ง/สัปดาห์	10-15 นาที/ครั้ง
	ชั้นเยี่ยม	โทรออก	2 ครั้ง/สัปดาห์	15-20 นาที/ครั้ง

3) ให้เพิ่มเติม มาตรา 33 วรรค 2 ในพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช 2479 อันเป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับสิทธิในการรับรู้ข่าวสารของผู้ต้องขัง โดยให้ใช้ความดังต่อไปนี้

มาตรา 33 วรรค 2 ผู้ต้องขังควรได้รับทราบข่าวสารจากภายนอกเรือนจำ ซึ่งอยู่ภายใต้การตรวจตราและควบคุมของเจ้าพนักงานเรือนจำ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

โดยควรกำหนดเงื่อนไขหลักเกณฑ์ที่เหมาะสมกับการใช้สิทธิในการรับรู้ข่าวสารไว้ในกฎกระทรวงที่ออกตามความในมาตรา 58 แห่งพระราชบัญญัติราชทัณฑ์ พุทธศักราช 2479 เช่น ระยะเวลาในการรับชมข่าวสาร ประเภทของข่าวสารต่างๆ เนื้อหาของหนังสือพิมพ์หรือนิตยสาร